

[Statsministeren.]

venstres side, fra radikal side og fra liberalt centrums side have sagt til regeringen, hvilken devalueringssprocent man fandt rigtig; men man passede nøje på ikke at sige noget. Vi fik ikke noget råd, heller ikke fra det konservative folkeparti. (*Poul Sørensen: Jo, jo!*). Nej, det gjorde vi ikke. (*Poul Sørensen: Jo!*). Nej, det gjorde vi ikke. Først da det konservative folkepartis to repræsentanter var fuldstændig bombesikre på, at regeringen havde besluttet sig på at gøre det rigtige, blev sedlen halet frem af lommen, og så fik vi læst op, at det konservative standpunkt var, at man ville devaluere med nul pct. (*Poul Møller: Hvorfor holdt man så møde kl. 23?*). Det var for at få en mulighed for at få et råd i allersidste øjeblik fra partierne. (*Poul Møller: Gav vi ikke dette råd så?*). På det tidspunkt, da regeringen havde meddelt sin beslutning, gav det konservative folkeparti sit råd og ikke på noget tidligere tidspunkt. Man gav det ikke på formiddagsmødet om søndagen; da havde man ikke noget råd at give regeringen, da spurgte man om regeringens stilling. På mødet kl. 15, hvor vi refererede hvervenes synspunkter, havde det konservative folkeparti ikke noget råd at give regeringen; da spurgte den om regeringens synspunkt. Først da vi kl. 23 havde redegjort for, hvad vi ville gøre, og endnu en gang bad om partiernes råd, kom endelig det konservative standpunkt. Det var længe undervejs, og dog tror jeg ikke, det var rigtig velovervejet. Men sådan er forholdene; det måtte være regeringen, der traf sin afgørelse, når partierne ikke ville tage ansvar.

Hr. Hilmar Baunsgaard havde en bemærkning om dyrtidsportionen, og her havde han ret. Det er rigtigt, at der er sket en ændring i vores lovforslag. Vi havde oprindeligt tænkt os, at en dyrtidsportionen skulle destrueres, falde bort for stedse. Vi har ladet os overbevise om, at det måske vil være rigtigere og retfærdigere at foretage en 12 måneders forsinkelse af dyrtidsportionen; den kommer ikke til udbetaling i 12 måneder, men træder derefter i kraft, sådan at den kan indgå i de forhandlinger, der på det tidspunkt føres mellem arbejdsmarkedets parter. Måske er den sidste beslutning sagligt mere rigtig end den først antydede.

Også regeringen har jo lov at lade sig overbevise om noget i løbet af en række forhandlinger.

Jeg tror, man tager alvorligt fejl af devalueringssituationen, hvis man som hr. Poul Møller vil gøre den op i 2 meget enkle led og sige: det ene led er landbrugets situation, og landbrugets situation kunne vi have klarret ved at tage yderligere ca. en halv milliard, eller hvor meget det er, fra skatteyderne og overføre til landbruget. Så let tager man på det. Det andet hovedproblem, siger hr. Poul Møller, er, at 12 pct. af vor industrieksport går til England, men 88 pct. af vor industrieksport til andre lande. Ja men er det nu rigtigt gjort op? Jeg skal ikke anfægte de 12 pct., og det er klart, at allerede 12 pct. af vor industrieksport er en betydelig procentdel; det er lige så klart, at vi har pligt til at hjælpe industrien med at være konkurrencedygtig på det marked, hvor disse 12 pct. skal afsættes. Derfor ville det have været forkert over for industrien og dens beskæftigede at tage det standpunkt, det konservative folkeparti tager. Det ville have været forkert at have nægtet at devaluere.

Men det er ikke rigtigt, at det er det eneste problem for industrien. Forholdet er jo det, at dansk industris hovedmarked i absolutte tal er de øvrige EFTA-lande, og det er også det marked, hvortil dansk industrieksport er steget stærkest; fra 1964 til 1966 steg Danmarks industrieksport til EFTA med 29 pct., altså med op imod en tredjedel, medens fremgangen på øvrige markeder var 15 pct. Og hvem er vores hovedkonkurrent på disse store markeder? Det er Storbritannien. Det kan vi gøre op på den måde, at Norge, Sverige, Schweiz, Østrig og Danmark i 1966 importerede industrivarer fra EFTA-området for 3,4 milliarder dollars, og heraf leverede England over 40 pct. Med disse 40 pct. inden for EFTA-området skal dansk industri konkurrere, og hvis vi stillet over for den britiske devaluering havde indtaget en nul pct.-holdning, som det konservative parti ville, så havde vi stillet dansk industri dårligt i denne konkurrence; forringet dens konkurrencevilkår. Det er altså ikke blot et spørgsmål om 12 pct. af dansk industrieksport, der går til Storbritannien; det er et spørgsmål om den store mængde industrieksport